

Druga strona postępowania: Universität Hamburg-Harburg

Przy udziale: Hochschul-Informations-System GmbH

Pytania prejudycjalne

1) Czy pod pojęciem „zamówienie publiczne” w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi⁽¹⁾ należy rozumieć także umowę, w przypadku której zamawiający nie sprawuje wprawdzie nad wykonawcą kontroli podobnej do tej, którą sprawuje nad własnymi służbami, jednak zarówno zamawiający, jak i wykonawca są kontrolowani przez tę samą instytucję, która z kolei jest instytucją zamawiającą w rozumieniu dyrektywy 2004/18, zaś zamawiający i wykonawca wykonują zasadniczą część swojej działalności na rzecz wspólnej instytucji nadrzędnej (horyzontalne zamówienie typu in house)?

W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej

2) Czy kontrola, taka jak nad własnymi służbami, musi obejmować całą działalność wykonawcy, czy wystarczy, gdy ogranicza się ona do dziedziny zamówień publicznych?

⁽¹⁾ Dz.U. L 134, s. 114

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 15 stycznia 2013 r. — Simon, Evers, & Co GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Hafen

(Sprawa C-21/13)

(2013/C 114/37)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Simon, Evers, & Co GmbH

Druga strona postępowania: Hauptzollamt Hamburg-Hafen

Pytania prejudycjalne

Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 499/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. rozszerzające ostateczne cło antidumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 1174/2005 na przywóz ręcznych wózków paletowych i ich zasadniczych części pochodzących

z Chińskiej Republiki Ludowej na przywóz tego samego produktu wysyłanego z Tajlandii, niezależnie od tego, czy zgłaszane jako pochodzący z Tajlandii, czy też nie⁽¹⁾, jest nieważne z tego względu, że Komisja, błędnie stosując wymogi wynikające z art. 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽²⁾ stawiane wobec ustalenia obejścia środków antidumpingowych, stwierdziła takie obejście z tego tylko powodu, że zakres odpowiedniego wywozu z Tajlandii po wprowadzeniu tych środków wzrósł znacząco, choć nie poczyniła dalszych konkretnych ustaleń, powołując się na brak współpracy ze strony tajskich eksporterów?

⁽¹⁾ Dz.U. L 151, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 56, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w 29 listopada 2012 r. w sprawie T-491/07 CB przeciwko Komisji, wniesione w dniu 8 lutego 2013 r. przez Groupement des cartes bancaires (CB)

(Sprawa C-67/13 P)

(2013/C 114/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Groupement des cartes bancaires (CB) (przedstawiciele: F. Pradelles, adwokat, J. Ruiz Calzado, abogado)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, BNP Paribas, BPCE, anciennement Caisse Nationale des Caisses d'Epargne et de Prévoyance (CNCEP), Société générale

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 29 listopada 2012 r. wydanego w sprawie T-491/07 CB przeciwko Komisji;

— odesłanie sprawy do Sądu celem wydania ponownego rozstrzygnięcia, chyba, że Trybunał uzna, że posiada informacje wystarczające, aby stwierdzić nieważność decyzji Komisji C(2007) 5060 wersja ostateczna z dnia 17 października 2007 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] (COMP/D1/38.606 — Groupement des cartes bancaires „CB”);

— obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania, a także kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w postępowaniu przed Trybunałem i przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie opiera je na trzech zarzutach.

Po pierwsze twierdzi ona, że Sąd dopuścił się naruszeń prawa stosując pojęcie ograniczenia konkurencji ze względu na cel.

Jej zdaniem Sąd dopuścił się naruszenia prawa stosując art. 101 ust. 1 TFUE w odniesieniu do istoty środków przyjętych przez Groupement des cartes bancaires CB (zwanej dalej „Groupement”). Dokładniej rzecz ujmując, Sąd w szczególności miał dokonać błędnej wykładni orzecznictwa dotyczącego pojęcia praktyki ograniczającej konkurencję ze względu na cel uznając, że ww. środki stanowią ograniczenie konkurencji ze względu na cel, podczas gdy nie były one w ogóle szkodliwe dla konkurencji. Ponadto Sąd miał się dopuścić innych naruszeń prawa uwzględniając okoliczności towarzyszące przyjęciu tych środków. Zdaniem wnoszącej odwołanie dokonał on błędnej wykładni orzecznictwa dotyczącego pojęcia decyzji związków przedsiębiorstw jako oświadczenia woli Groupement i przeinaczył posiadany materiał dowodowy przypisując Groupement antykonkurencyjne zamiary, jakie miały jej przyświecać przy przyjmowaniu rozpatrywanych środków.

Sąd miał również dopuścić się naruszenia prawa stosując art. 101 ust. 1 TFUE w odniesieniu do celów przyświecających przyjętym przez Groupement środkom. Dokładniej rzecz ujmując, Sąd miał dokonać błędnej wykładni orzecznictwa uznając, że będące celem przyjętych przez Groupement — i potwierdzonych też przez Sąd — środków zapobieganie efektowi gapowicza mogło zostać uwzględnione jedynie na podstawie art. 101 ust. 3 TFUE, a nie — na podstawie art. 101 ust. 1 TFUE.

Sąd miał również dopuścić się naruszenia prawa stosując art. 101 ust. 1 TFUE w odniesieniu do odpowiedniego kontekstu przyjętych przez Groupement środków. Dokładniej rzecz ujmując, Sąd w szczególności miał dokonać błędnej wykładni orzecznictwa dotyczącego uwzględnienia kontekstu prawnego uchylając ciężącemu na nim obowiązki uwzględnienia dowiedzonego doświadczenia. Miał on w szczególności dokonać błędnej wykładni wyroku Trybunału z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie C-209/07 Beef Industry Development i Barry Brothers usiłując zastosować go przez analogię do niniejszego przypadku pomimo tego, że leżące u podstaw tych dwóch przypadków okoliczności diametralnie różniły się między sobą. Ponadto Sąd miał się dopuścić innych naruszeń prawa uwzględniając kontekst gospodarczy i niejednoznaczne oddziaływanie rynku w niniejszym przypadku. Wreszcie zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd pominął orzecznictwo dotyczące przedmiotu i zakresu złożonych ocen gospodarczych, nie przeprowadzając kontroli w minimalnym obowiązkowym dlań zakresie.

Po drugie wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa stosując pojęcie ograniczenia konkurencji ze względu na skutek. Sąd miał dopuścić się naruszeń prawa badając skutki przyjętych przez Groupement środków. Nie ustosunkowując się bowiem do zarzutów podniesionych przez Groupement w odniesieniu do rzekomo antykonkurencyjnych skutków tych środków uchybił on ciężącemu na nim obowiązkowi uzasadnienia.

Po trzecie, Sąd naruszył zasady proporcjonalności i pewności prawa nie stwierdzając nieważności nakazu zawartego w art. 2 akapit 2 decyzji Komisji C(2007) 5060 wersja ostateczna. Naruszenie zasady proporcjonalności ma polegać na utrzymaniu w mocy orzeczonego przez Komisję nakazu, podczas gdy nie tylko nie był on konieczny do położenia kresu rzekomo stwierdzonego naruszenia, lecz również — nieproporcjonalny do zamierzonego celu. Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd naruszył ponadto zasadę pewności prawa nie stwierdzając nieważności ww. nakazu, podczas gdy został on wyrażony w ogólny i niejednoznaczny sposób, pozostawiając Groupement w niepewności co do środków, jakie należy przyjąć w celu zapobieżenia efektowi gapowicza i zapewnienia ochrony systemu „CB”.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu
8 lutego 2013 r. — Markus Weiss przeciwko Condor
Flugdienst GmbH**

(Sprawa C-68/13)

(2013/C 114/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Rüsselsheim

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Markus Weiss

Strona pozwana: Condor Flugdienst GmbH

Pytania prejudycjalne

1) Czy nadzwyczajna okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (1) musi się odnosić bezpośrednio do zarezerwowanego lotu?